

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **U. A.**

narozený X, státní příslušník U.

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým

sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**

poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2019, č. j. OAM-768/ZA-ZA11-P17-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 19. 3. 2019 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítl, že nesouhlasí s názorem žalovaného o důvodnosti jeho žádosti. Policejní složky ve vlasti žalobce podezřívají z extremistických aktivit, protože ani po mnohaletém pobytu v Evropě nedosáhl obvyklých příjmů, kterými by částečně podporoval svou rodinu žijící ve vlasti. Podle něj přitom státní zřízení neposkytuje záruku, že nebude postižen, aniž

by se jakkoliv provinil, neboť pouhé podezření postačuje k uvěznění. Proto se žalobce obává perzekuce pro jeho domnělé politické názory, ačkoliv žije řádným způsobem.

3. Žalobce dále namítl, že žalovaný provedeným dokazováním dostatečným způsobem nevyloučil hrozbu perzekuce žalobce v U.. Podle názoru žalobce je Informace OAMP – U. – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 5. 2018 nepřipustným podkladem rozhodnutí, neboť ji zpracoval sám správní orgán rozhodující ve věci. Žalovaný tak dle žalobce nevycházel z objektivních a nezávislých podkladů, nýbrž z vlastních úvah a názorů.
4. Žalobce na závěr namítl, že mu v důsledku využití Informace OAMP – U. – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 5. 2018 jako podkladu napadeného rozhodnutí bylo upřeno právo seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť součástí správního spisu nebyly podklady, z nichž Informace OAMP vycházela. Žalobce v této souvislosti podotkl, že Informace OAMP hojně odkazuje na webové stránky, a to i cizojazyčné.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl (vysoké dluhy v U. a zadržení cestovního pasu u. policií pro podezření z terorismu), opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. K námitce žalobce týkající se Informace OAMP žalovaný podotkl, že se jedná o jeden z mnoha podkladů rozhodnutí, přičemž dokument byl zpracován v souladu s Pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu (2008) a Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu (2012). Obsahuje také zdroje, a to ve formě poznámek v textu i kompletního seznamu podkladů. Dokument obecně popisuje danou problematiku, nevyjadřuje postoj České republiky. Na základě těchto skutečností nelze dle žalovaného označit Informaci OAMP za vlastní dokument vytvořený žalovaným. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

6. Dne 9. 9. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při poskytnutí údajů uvedl, že U. opustil dne 22. 12. 2016 na základě p. turistického víza. V P., kam přiletěl přes B., pobýval přibližně dva týdny, ale slibované práce ani prodloužení víza se nedočkal. Zavolał proto přátelům do České republiky, kteří mu řekli, že zde dávají vízum na strpění a že mu pomohou. Do České republiky přicestoval autobusem dne 16. 1. 2017. O mezinárodní ochranu žádá proto, že po návratu z České republiky, kde pobýval v letech 2007 až 2011 na základě studentského víza, jej předvolali na policii, kde jej vyslýchali ohledně pobytu v České republice. Nevěřili mu, že jej finančně podporovali rodiče a ptali se, s kým je v České republice spojený. Aby mohl vycestovat do České republiky, musel podat žádost na pasové oddělení, ale byla zamítnuta. Poté mu zadrželi pas po dobu platnosti českého víza a řekli mu, že si musí najít práci v U. a zůstat tam. Po několika měsících se s nimi dohodl a vycestoval do R., kde přibližně 4 roky pracoval jako taxikář a skladník. Po návratu do vlasti našel osoby, které mu pomáhaly vyřídit vízum. Poté jej znovu předvolali, ptali se jej, kam chce cestovat, na jak dlouho a za jakým účelem.

Po předložení potvrzení o příjmech jej pustili. Odjel do P. a v Evropě zůstal. Druhým důvodem jsou jeho nesplacené dluhy. Každý den za ním chodili domů a začali mu vyhrožovat.

7. Při pohovoru konaném dne 12. 9. 2018 žalobce uvedl, že celý život žil v obci B. v domě spolu s rodiči. Neoficiálně se zabýval rozvážením parfémů a drogistických výrobků. Vypověděl, že má střední vzdělání a v roce 2007 cestoval do České republiky, aby studoval český jazyk. Chtěl také cestovat po Evropě. Ke svému pobytu v České republice v letech 2007 až 2011 sdělil, že první rok se učil český jazyk a bydlel na studentských kolejích. Občas pracoval na černo a finančně mu vypomáhali rodiče. Protože se mu stýskalo po rodičích, vracel se do U.. Přibližně v roce 2010 navštívil žalobce po návratu do vlasti místní policista a informoval jej, že si musí udělat lékařskou prohlídku. Po druhém návratu jej policisté telefonicky předvolali a ptali se jej, jak dlouho byl v České republice, s kým bydlel a kde pracoval. Dodal, že neví, proč byl předvolán na policii. Když se na to policistů ptal, odpověděli mu, že se jedná o běžný rozhovor. K dotazu žalovaného na závěr rozhovoru s policisty, žalobce uvedl, že byl trochu opilý, na což se ho policisté také ptali. Když jim odpověděl, že ano, policisté se divili, a dotazovali se, zda se modlí pětkrát denně. Žalobce jim řekl, že se modlí pouze v pátek. Následně jej policisté pustili domů a řekli mu, že jej znovu předvolají na rozhovor. Když podal žádost o výjezdní doložku, znovu jej předvolali a ptali se, proč neposílá domů peníze a zajímalo je, čím se tam zabývá. Dodal, že mu vyhrožovali a řekli mu, že je podezřelý, že je čtyři roky v České republice, ale neposílá žádné peníze. Řekli mu, že musí zůstat v U., najít si práci a oženit se, poněvadž pokud by měl v U. rodinu, bude se vracet k manželce a dětem a nezůstane v České republice. Druhý pohovor po druhém návratu žalobce z České republiky proběhl v roce 2011 nebo 2012. Říkali, že hodně mladých lidí se přidává k teroristům a poukázali na to, že nekouří, nepije a chodí se modlit, což je podezřelý. Na dotaz, z jakého důvodu mu to říkali, když měl být při prvním setkání opilý, žalobce odpověděl, že jim takové informace měla poskytnout nějaká osoba, kterou on sám nezná a ani neví, proč jim někdo tyto informace poskytl. Jelikož byl podezříván z terorismu, bránili mu ve vycestování a po dobu platnosti českého víza mu zabavili cestovní doklad s tím, že po konci platnosti tohoto víza si může pas vyzvednout. Při vracení cestovního dokladu byl tázan na plány do budoucna. Uvedl, že odjede do R. vydělávat peníze. Ptali se jej, proč nechce zůstat v U.. Do R. vycestoval za dva až tři měsíce bez jakýchkoli potíží. K dotazu žalovaného, z jakého důvodu jim nevadily cesty do R., ale bránili mu vycestovat do České republiky, žalobce odpověděl, že neví. V R. pobýval v roce 2005, kdy tam byl přibližně rok a půl, a poté v letech 2013, 2014 a 2015. Následně si za účelem cesty do P. zaplatil vízum a bez potíží vycestoval v prosinci 2016. Chtěl si vydělat peníze, aby mohl zaplatit dluhy, které měl ve vlasti. Uvedl, že mu slíbili, že dostane na dva roky p. vízum a najdou mu práci. Do U. se vrátit už nechtěl, neboť by lidé, u kterých si půjčil peníze, za ním zase začali chodit a měl by velké problémy. Půjčil si na obchodování s drogerií a parfumerií od hodně lidí, od každého trochu, avšak zbankrotoval a nemohl je vrátit. Upřesnil, že peníze si půjčoval od bankéřů, kamarádů a příbuzných. Celkem šlo o 20 000 amerických dolarů. Podnikal dva až tři měsíce, ale poté byl podveden, přišel o všechny peníze a zabavili mu všechno zboží. Kdo jej podvedl, neví. Když přibližně v roce 2015 rozvážel zboží, zabavila mu ho celní správa, protože s ním obchodoval nelegálně. Soud mu uložil zaplatit velkou pokutu a dostal také napomenutí. Na výši částky si nevzpomíná, avšak prodal zbytek zboží, které mu zůstalo, a pokutu zaplatil. Sousedi, příbuzní, bankéři i kamarádi se jej pak ptali, kdy jim vrátí peníze. K dotazu žalovaného, zda se mu dělo i něco jiného, uvedl, že ne, ale mohlo by se mu stát

cokoliv. Věřitelé by mohli podat k soudu žalobu a šel by do vězení. Možná by ho někdo přepadl a ublížil mu, neboť někteří bohatí lidé podle něj nechtějí, aby se jim vrátily peníze, ale aby dlužník trpěl. K otázce žalovaného, zda jej někdo v U. fyzicky ohrozil, sdělil, že za ním přišli věřitelé, upozornili jej, aby vrátil peníze, a sdělili mu, že se budou snažit vyřešit vše po dobrém. Žádné jiné potíže neměl. V České republice měl od ledna 2017 pobyt zajištěn na základě víza za účelem strpění, které je platné ještě do příštího roku, ale mezitím mu dle jeho vyjádření v srpnu dali policisté do pasu výjezdní vízum a vyhoštění, což nepochopil. Po poradě s advokátem požádal o azyl. O azyl žadatel nepožádal dříve v České republice nebo v P. proto, že si myslel, že dostane vízum strpění a nebude muset žádat o azyl. Na dotaz, zda je momentálně v U. trestně stíhaný, žalobce odpověděl, že neví. Doplnil, že je v kontaktu se svou rodinou, které se daří dobře a je v pořádku. Ke své přítelkyni žalobce uvedl, že se jmenuje A. K., je státní příslušnicí České republiky, narodila se v roce X, a žijí spolu na adrese: X. Seznámili se v červenci 2017 a od února 2018 žijí na společné adrese. Dne 16. 4. 2018 se dotýčný dle svého tvrzení rozvedl. Zaslal plnou moc své matce, která jej při rozvodu zastupovala. V případě návratu do vlasti by musel splatit dluhy, z nichž zaplatil zatím pouze 1 500 dolarů, protože zatím neměl tolik peněz.

8. Dne 17. 10. 2018 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, k nimž nevznese žádné námítky. Doplnění podkladů a další skutečnosti žalobce hodlal uvést písemně ve lhůtě 10 dní (po dohodě s žalobcem stanovil žalovaný lhůtu k vyjádření do 29. 10. 2018). Žalobce se do dne vydání napadeného rozhodnutí (15. 2. 2019) nevyjádřil.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že motivem žalobce k opuštění vlasti jsou vysoké dluhy a související obava z jeho věřitelů. Argumentoval také, že byl u. policií vyšetřován kvůli podezření z terorismu. Žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť žalobce nebyl pronásledován pro pronásledování politických práv a svobod, a jeho potíže s věřiteli nesouvisí s rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů, přičemž v řízení nebylo zjištěno, že by u. orgány nebyly schopné či ochotné poskytnout žalobci proti jednání věřitelů ochranu. Obavu žalobce z vyšetřování u. policií pro podezření z terorismu podle žalovaného není opodstatněná ani podložená, neboť žalobce byl pouze v letech 2011 nebo 2012 dvakrát předvolán k výslechu a na čas mu byl zadržen cestovní pas, nikdy však nebyl obviněn ani stíhán. Žalovaný rovněž podotkl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v okamžiku, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz, a že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný dále žalobci neudělil azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobce nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Žalovaný nedospěl k závěru, že žalobci v případě vycestování do vlasti může hrozit nebezpečí vážné újmy. Podotkl, že žalobce vycestoval z vlasti legálně s platným cestovním pasem a turistickým vízem. Ke vztahu žalobce s jeho přítelkyní žalovaný konstatoval, že se v případě žalobce nejedná o natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, aby bylo možné hovořit o porušení mezinárodních závazků České republiky. Svou argumentaci podpořil četnými odkazy na judikaturu. Žalovaný tedy neshledal důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.
10. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro

přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

11. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu: *„Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště“.*
12. Soud konstatuje, že námitka žalobce týkající se nesouhlasu s posouzením důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu, není důvodná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vyložil, že obava žalobce z policie, která jej podezřívala z terorismu, je neopodstatněná a nepodložená, neboť žalobce byl pouze dvakrát předvolán k výpovědi, nikdy nebyl zadržen ani obviněn či trestně stíhán, a bylo mu umožněno vycestovat do R. a následně i do P.. K obavě žalobce z věřitelů žalovaný poznamenal, že podle výpovědi žalobce nebyl pronásledován ani mu nebylo hrozeno z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti, a proto se v předmětném případě nejedná o pronásledování. Mimo to žalobci nic nebrání se v případě nezákonného jednání jeho věřitelů obrátit o pomoc k orgánům státu. Žalovaný rovněž podotkl, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky, přičemž z výpovědi žalobce plyne, že o mezinárodní ochranu požádal za účelem legálního pobytu v České republice a možnosti vydělat prostředky na splacení svých dluhů. Soud se s uvedeným hodnocením výpovědi žalobce zcela ztotožňuje. Žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by ze strany věřitelů došlo k jakémukoliv útoku či hrozbě, nýbrž že jej často navštěvovali a tázali se jej na splacení. Takové jednání je v případě věřitele pochopitelné. Mimo to žalovaný zcela správně zdůraznil možnost žalobce obrátit se v případě, že by jednání věřitelů vůči žalobci mohlo zapříčinit vznik vážné újmy. V případě žalobce však takové skutečnosti z jeho výpovědi neplynou. Soud proto považuje posouzení výpovědi žalobce z hlediska možnosti udělení mezinárodní ochrany za zcela správné.
13. Soud dodává, že v žalobě uvedená obava žalobce, že státní zřízení neposkytuje záruku, že nebude postižen, aniž by se jakkoliv provinil, neboť pouhé podezření postačuje k uvěznění, je zcela nepodložená. Ze zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – U. sice plyne, že: *„Orgány pro prosazování práva rutinně ospravedlňovaly zatýkání osob podezřelých z náboženského extremismu či politických oponentů tím, že jim podstrčily nedovolené zboží, vznášely vůči nim pochybná obvinění z finančních přečinů, nebo si vymýšlely svědecké výpovědi“*, avšak žalobce nikdy nebyl zatčen ani uvězněn, nýbrž mu bylo umožněno opakovaně vycestovat ze země. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce není obava z takového jednání orgánů ve vlasti namístě. Soud neshledal argumentaci žalobce důvodnou.
14. Soud dále konstatuje, že Informace OAMP – U. – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 5. 2018 odpovídá kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, kde soud uvedl, že: *„Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)“*. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel mimo jiné z materiálu Odboru azylové a migrační

politiky, soud nepovažuje za nepřipustné, neboť žalovaný tímto způsobem rozšířil zdroje, ze kterých čerpal informace o zemi původu v souladu s bodem 3 výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu. Není přitom na překážku, že si žalovaný tyto informace k jednotlivým zemím opatřuje předem pro neuzavřený počet řízení, neboť jde o hospodárný postup, který rovněž zkracuje dobu potřebnou pro opatření informací o zemi původu cizince. Mimo to soud konstatuje, že Informace OAMP zcela transparentním způsobem uvádí zdroje, ze kterých vychází, a tudíž neznemožňuje žalobci v případě nesouhlasu s obsahem informací zpochybnit. Jinými slovy jsou zdroje dohledatelné ve smyslu bodu 4 výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu soud podotýká, že žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí nevznesl vůči obsahu ani způsobu opatření Informace OAMP žádné námitky ani nenavrhл doplnění podkladů rozhodnutí o zdroje použité Informací OAMP. Soud pro úplnost dodává, že Informace OAMP odpovídá i prvním dvěma kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem, neboť se vztahuje k zemi původu žalobce a čerpá z důvěryhodných zdrojů jako Amnesty International, ČTK, Freedom House či Ministerstvo zahraničních věcí USA. Soud na základě uvedených skutečností uzavírá, že Informace OAMP odpovídá kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem pro informace o zemi původu, a tudíž soud v použití této zprávy nespátřuje žádné procesní pochybení žalovaného. Soud rovněž nedospěl k závěru, že byl žalobce připraven o možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, neboť podkladem napadeného rozhodnutí nebyly zdroje Informace OAMP, nýbrž Informace OAMP samotná. Jak soud výše uvedl, žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí nepožadoval zahrnutí zdrojových materiálů mezi podklady rozhodnutí, a tudíž nyní nemůže úspěšně namítat, že s nimi nebyl seznámen. Soud neshledal námitku důvodnou.

15. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně